

Thailand

Free
copy

HOPE *for life*

hope changes everything

Vol. 03

วารสาร เพื่อจุดประกายความหวังสำหรับทุกชีวิต

We
know that
everyone has

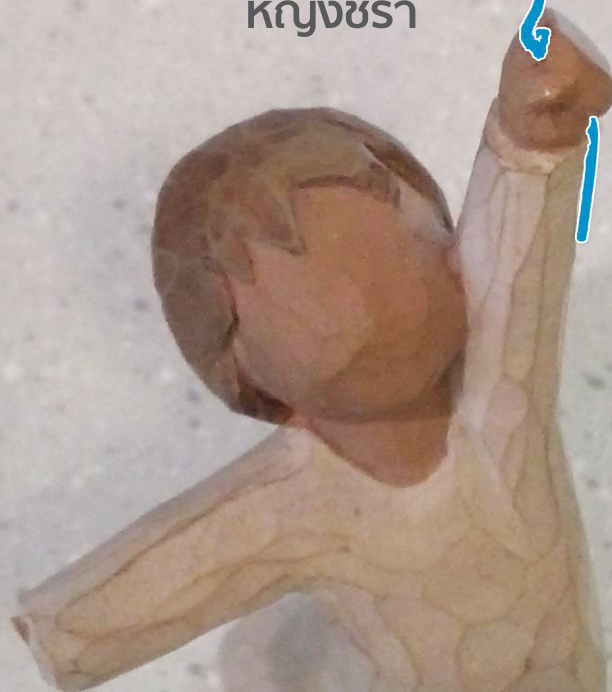
and
dreams

ยากแค่ไหนแก้ที่ใจ •

• คุณจะเลือกทางไหน

การเดินทาง
ครั้งสุดท้ายของ
หญิงชรา •

• เธอคือดวงดาว
ดวงพิเศษ

E-book
for Free
Download

Editor

ร้อนนอก เย็นใน

อากาศบ่งบอกฤดูกาล อารมณ์คนก็บ่งบอกความรู้สึกที่เป็นไปขณะนั้น อารมณ์ร้อนก็ทำลายความรู้สึกของคนอื่นได้ ไม่แตกต่างกับอากาศที่ร้อนเผาผลาญสิ่งที่อยู่เบื้องล่าง เราก็ต้องควบคุมอารมณ์ของเราให้เย็นไว้เสมอ เพราะถ้าเราอารมณ์ร้อน คงไม่มีใครอยากเข้าใกล้เรามากนัก

เล่มที่ 3 ที่อัดแน่นไปด้วยสาระที่พวกเราตั้งใจค้นคว้าข้อมูล หวังว่าเนื้อหาที่เรานำเสนอ ช่วยให้ผู้อ่านได้รับความรู้ไม่มากนักน้อย หากท่านได้ต้องการแนะนำข้อมูล หรือติชม ก็สามารถส่งเมลให้เราได้ครับ ทางเรายินดีปรับปรุงให้ดียิ่งขึ้น ขอขอบคุณมากครับ

อานุภาพ นัธวัทฒนากร

สามารถ
ดาวน์โหลด ฟรี ได้ที่

www.tltpress.com

our team

บรรณาธิการ บริหาร
กองบรรณาธิการ

ศิลปกรรม

ประสานงานทั่วไป

ติดต่อ

เฟสบุ๊ก

วัตถุประสงค์

ลิขสิทธิ์

อานุภาพ นัธวัทฒนากร

ณัฐชลัยย์ ปานใจ, จินตนา ปูวัน,
Punya , สรรฤดี แซ่ก้วย

iN @ Art Design

ศรวิกรม วงษ์นุช

mag.tltpress@gmail.com

Hope-magazine-Thailand

เพื่อให้ประชาชนได้รับข่าวสาร
ให้กำลังใจใช้ในการดำเนินชีวิต
ในรูปแบบอีบุ๊ก

สามารถนำไปเผยแพร่ได้

C
o
n
t
e
n
t

04

ยากแคไหน
แก้ที่ใจ

06

การเดินทาง
ครั้งสุดท้ายของ
หญิงชรา

08

คุณจะเลือกทางไหน

10

ถอนหญ้า

12

เธอคือดวงดาว
ดวงพิเศษ

ยากแค่ไหน แก้ก็ใจ

แม้ยอดเขาเอเวอเรสต์จะสูงแค่ไหน แต่หากมีความเชื่อและความมุ่งมั่นก้าวเท้าเดินออกไป สุดท้ายย่อมถึงยอดเขาต่อให้ปัญหาจะใหญ่ท่วมฟ้าแค่ไหน แต่ถ้าเราเชื่อมั่นว่าเราทำได้ สู้ไหว สุดท้ายก็จะผ่านมันไปได้เช่นกัน เพราะความเชื่อมั่นจะเป็นพลังงานขับเคลื่อนร่างกายให้ไปสู่จุดมุ่งหมายไม่เว้นแม้แต่หายจากโรคที่สร้างความทุกข์ทรมานให้กับร่างกาย

โรคเป็นภาวะสมมติที่เกิดจากส่วนต่างๆ ในร่างกายไม่สมดุล โดยปกติแล้วคนที่มีความสุขพอดี ส่วนต่างๆ ในร่างกายจะอยู่ในสภาวะสมดุล แม้อุณหภูมิจะเพิ่มบ้าง ลดบ้าง แต่ก็ยังอยู่ในเกณฑ์ปกติ ซึ่งถ้าส่วนต่างๆ เกิดการเปลี่ยนแปลงมากหรือน้อยเกินขอบเขตของปกติจะทำให้เกิดอาการป่วย

วิธีรักษา หมอจะให้ยาหรือหาวิธีการต่างๆ ปรับกลไกของร่างกายให้กลับเข้าสู่สภาวะสมดุลอีกครั้งหนึ่ง และอีกวิธี

ที่เราสามารถปรับสมดุลของร่างกายให้กลับมาปกติได้คือปรับใจ เพราะตัวตนของคนเรา ประกอบไปด้วยร่างกายกับจิตใจที่ส่งผลเนื่องถึงกันตลอดเวลา หากจิตใจสดชื่นแจ่มใส ร่างกายก็จะพลอยแข็งแรงตามไปด้วย

เคยมีการทดลองโครงการหนึ่งได้นำคนไข้ 2 คนที่เป็นโรคเดียวกัน มีอาการและพื้นฐานสุขภาพร่างกายใกล้เคียงกันมาก มาทำการทดลอง โดยแยกคนไข้ทั้ง 2 คนให้อยู่กันคนละห้อง

คนไข้คนที่ 1 เจ้าหน้าที่ได้ติดป้ายที่ปลายเตียงของเขาไว้ว่า “วันนี้เราแข็งแรงขึ้นอีกนิดแล้วนะ” ซึ่งทุกเช้า สิ่งแรกที่เขาจะเห็นก็คือป้ายข้อความนี้

คนไข้คนที่ 2 ที่ปลายเตียงของเขาก็ถูกติดป้ายในแบบเดียวกัน แต่ข้อความต่างออกไป มันถูกเขียนไว้ว่า “วันนี้เราทรุดไปอีกนิดแล้วนะ”

เวลา 2 สัปดาห์ผ่านไป อาการของคนไข้ทั้ง 2 คนที่เคยมีความใกล้เคียงกันกลับต่างกันอย่างเห็นได้ชัด คนไข้คนแรกมีอาการดีขึ้นจนเกือบจะหายจากโรค แต่คนไข้คนที่ 2 อาการของเขาทรุดหนักมากขึ้นกว่าเดิม

ถือเป็นผลการทดลองที่พิสูจน์ได้อย่างชัดเจนว่าจิตใจ มีผลต่อร่างกาย จิตใจที่ได้สมดุล จะทำให้ร่างกายที่เสียสมดุลกลับมาได้สมดุลดังเดิม หากใจเสียสมดุล ร่างกาย

ก็จะเสียสมดุลตามไปด้วย และหากร่างกายเสียสมดุลอยู่แล้ว และใจเสียสมดุล จะยิ่งทำให้ร่างกายทรุดหนักมากขึ้น

การทดลองอีกโครงการหนึ่งได้ยืนยันผลการทดลองแบบเดียวกัน แต่เป็นผลการทดลองที่หนักหนายิ่งกว่า เขาได้นำนักโทษประหารชีวิตที่สมัครใจรับโทษในรูปแบบการทดลองทางวิทยาศาสตร์มาทำการทดลอง โดยบอกกับนักโทษว่าต้องการทดลองหาคำตอบว่า จะต้องเสียเลือดในปริมาณเท่าไร ร่างกายจึงจะหยุดทำงาน

หมอเริ่มการทดลองด้วยการนำนักโทษเข้าไปในห้องมืด แขนงเข็มที่ต่อสายน้ำเกลือที่แขนของนักโทษ โดยให้นักโทษได้เห็นเลือดที่กำลังไหลออกจากแขนของตัวเอง จากนั้นจึงปิดไฟ แล้วทิ้งให้นักโทษอยู่ตามลำพังกับเสียงหยดติ๋งๆ และเครื่องวัดชีพจรภายในห้องมืด หลังจากผ่านไปไม่ถึง 1 ชั่วโมง นักโทษก็เสียชีวิต

เป็นเรื่องน่าแปลกที่นักโทษผู้นั้นเสียชีวิต เพราะเสียงติ๋งๆ ที่นักโทษได้ยินนั้นไม่ใช่เสียงหยดของเลือด หากแต่เป็นเสียงหยดของน้ำที่หมอได้เตรียมการไว้

การทดลองนี้หมอดังใจหลอกให้นักโทษเชื่อว่าเลือดของตัวเองกำลังไหลออกไปไม่หยุด โดยหลังจากที่หมอเจาะแขนของนักโทษและปล่อยให้เลือดของตนหยดลงในภาชนะที่เตรียมไว้ แล้วปิดไฟ ในช่วงเวลาที่ปิดไฟนั้น หมอได้ปิดสายน้ำเกลือไม่ให้เลือดไหลออก แล้วเปิดท่อที่เตรียมไว้ด้านล่างให้น้ำหยดแทน

เพราะความไม่รู้ นักโทษจึงยังคงคิดว่าเลือดของตัวเองกำลังไหล ความหวาดกลัวได้ทำให้เขาเชื่อว่าตัวเองกำลังจะตาย เลือดของเขากำลังไหลออกจากร่างกายอย่างช้าๆ ในที่สุดเขาก็สิ้นลมจริงๆ

ซึ่งถ้าเราใช้ความคิดเชื่อมั่นในเรื่องราวที่สร้างสรรค์ แน่ใจว่ามันจะต้องให้ผลอย่างเดียวกัน ความเชื่อมั่นจึงเป็นสิ่งสำคัญและเป็นพลังที่จะนำเราไปสู่จุดมุ่งหมาย แม้บางครั้งเรื่องราวในชีวิตจะนำพาเราไปเผชิญกับอุปสรรคที่หนักหนา หากเราเชื่อมั่นว่าเราจะต้องผ่านมันไปได้ เราจะผ่านมันไปได้

คงไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะรวบรวมความเชื่อมั่นให้กลับมาอีกครั้งหนึ่งเมื่อต้องเผชิญหน้ากับปัญหา แต่หากเราใช้สมาธิเป็นเครื่องมือจะสามารถสร้างความเชื่อมั่นให้เกิดขึ้นได้ เพราะจิตใจที่สงบจะทำให้เราค้นพบทางออกและยุติปัญหาได้ในที่สุด

การเดินทาง ครั้งสุดท้าย ของ หญิง ชรา

มันเป็นเวลาเกือบจะหมดกะรถแท็กซี่ของผมแล้ว แต่ผมก็รับคำสั่งที่ให้ไปรับผู้โดยสารรายหนึ่ง ทั้งๆ ที่ผมก็เหนื่อยล้ามาทั้งวันและใจก็คิดอยากกลับบ้านไปพักผ่อนเหลือเกิน

ผมขับแท็กซี่ใจไปถึงที่อยู่ของผู้โดยสาร ที่โทรเรียกบริการ และบีบแตรรถส่งสัญญาณให้ผู้โดยสารทราบว่าผมมาถึงแล้ว 2-3 นาทีผ่านไป แต่ก็ยังไม่มีวี่แววว่าใครจะออกมา ผมไม่รอช้ารีบบีบแตรซ้ำเพื่อเร่งผู้โดยสาร

ผมเกือบจะขับรถหนีไปโดยไม่รับผู้โดยสารที่ชักช้าคนนี้ เพราะไหนๆ นี่ก็เป็นเที่ยวโดยสารสุดท้ายก่อนหมดกะของผม แต่ผมกลับจอดรถเดินลงไปประตูบ้านและเคาะประตูเรียก “รอสักครู่นะคะ” มันเป็นเรื่องสั้นๆ ของหญิงชราในวัยที่เปราะบาง ผมแอบได้ยินเสียงอะไรบางอย่างถูกลากมากับพื้น

เสียงเงียบไปพักใหญ่ แล้วประตูบานนั้นก็เปิดออก หญิงร่างเล็กวัยกว่า 90 ปี ยืนอยู่ตรงหน้าผม เธอสวมเสื้อลายพิมพ์สีสดและหมวกทรงกลมเล็กๆ มีผ้าลูกไม้บางๆ กัดไว้ มองแล้วเหมือนใครสักคนที่เพิ่งหลุดออกมาจากภาพยนตร์ย้อนยุคเมื่อ 50 หรือ 60 ปีก่อน

ข้างตัวเธอมีกระเป๋าเดินทางที่กรุดด้วยผ้าไนลอนใบหนึ่ง อพาร์ทเมนต์ของเธอดูราวกับไม่มีใครอาศัยอยู่มาเป็นแรมปี เฟอร์นิเจอร์ทั้งหมดถูกคลุมไว้ด้วยผ้าใบ บนฝาผนังบ้านไม่มีนาฬิกาสักเรือน ไม่มีข้าวของหรือเครื่องครัว แต่ที่มุมห้องกลับมีกล่องกระดาษหลายใบที่มีภาพถ่ายเก่าและเครื่องแก้วบรรจุอยู่เต็ม

“พอหนุ่ม เธอจะช่วยยกกระเป๋าของฉันไปที่รถหน่อยได้ไหม”
หญิงชราถาม

ผมยกกระเป๋าของเธอไปแล้วเดินกลับมาช่วยประคอง เธอเดินขึ้นรถ หญิงชราจับมือของผมและเราทั้งสองก็เดินช้าๆ ไปที่ทางเท้า

เธอเฝ้าแต่กล่าวคำขอบคุณในความกรุณาของผม “มันไม่ใช่เรื่องใหญ่โตอะไรเลยครับ” ผมบอกเธอ “ผมก็แค่ปฏิบัติกับผู้ใช้โดยสารของผมเหมือนกับที่ผมอยากจะทำให้ผู้คนปฏิบัติกับแม่ผมเท่านั้นเองครับ”

“ไอ้ เธอช่างเป็นเด็กที่ดีจริงๆ” หญิงชราตอบ

พอเราไปถึงที่รถแท็กซี่ เธอก็เอาที่อยู่ ซึ่งเป็นจุดหมายปลายทางที่เธอต้องการไปให้ผมและถามผมว่า “เธอจะช่วยขับรถผ่านเข้าไปกลางเมืองสักหน่อยได้ไหมจ๊ะ พ่อหนุ่ม”

“แต่นั่นไม่ใช่ทางที่สั้นที่สุดนะครับ” ผมรีบตอบ

“ไม่เป็นไรหรอก” เธอตอบ ฉันไม่ได้รับร้อนอะไร ฉันกำลังจะไปที่ hospice (สถานที่สำหรับดูแลคนป่วยซึ่งไม่สามารถรักษาได้แล้ว ในระยะสุดท้ายของชีวิต)

ผมแอบมองหน้าเธอทางกระจกมองหลัง ดวงตาหญิงชราเป็นประกาย “ฉันไม่มีญาติพี่น้องหรือครอบครัวเหลืออยู่แล้ว” เธอพูดด้วยเสียงเบาบาง “หมอบอกว่าฉันคงอยู่ได้อีกไม่นานนัก”

ผมค่อยๆ เอื้อมมือไปปิดมิเตอร์ค่าแท็กซี่ **“คุณอยากให้ผมขับพาคุณไปตามถนนสายไหนหรือครับ”** ผมถาม

ระยะเวลาสองชั่วโมงจากนั้น เรานั่งรถผ่านกลางเมือง เธอชี้ให้ผมดูอาคารที่ครั้งหนึ่งเธอเคยทำงานเป็นคนคุมลิฟต์ เราขับผ่านละแวกบ้านที่เธอและสามีเคยอยู่อาศัย เมื่อทั้งคู่พบรักและแต่งงานกันใหม่ๆ เธอก็ขอให้ผมจอดรถสักครูที่หน้าโกดังโรงงานเฟอร์นิเจอร์ ที่ครั้งหนึ่งเคยเป็นสถานลึกลับที่เธอเคยมาเดินรำเมื่อครั้งที่ยังเป็นเด็กสาว

บางครั้งเธอก็ขอให้ผมขับรถช้าๆ เมื่อผ่านหน้าอาคารหรือมุมถนน และเธอนั่งนิ่งๆ มองผ่านหน้าต่างรถออกไปยังความมืดอันว่างเปล่า โดยไม่พูดอะไรเลยสักคำ

เมื่อแสงตะวันอ่อนแรงลงที่ตรงปลายฟ้า เธอก็พูดขึ้นทันทีว่า **“ฉันเหนื่อยแล้วละ เราไปกันเถอะ”**

เราขับรถเงียบๆ ไปยังจุดหมายปลายทางที่เธอให้ไว้กับผม มันเป็นอาคารเดี่ยวๆ เหมือนศูนย์พักพิงทั่วๆ ไป มีช่องทางให้รถผ่านเข้าไปใต้หลังคาอาคารเพื่อส่งผู้โดยสาร

พนักงานบ้านพักคนชราสองคนออกมาต้อนรับเรา พวกเขาดูใส่ใจกับเธอมาก เฝ้าดูหญิงชราในทุกอิริยาบถอย่างไม่ละสายตา พวกเขาครองการมาถึงของเธออยู่ก่อนแล้ว

ผมเปิดท้ายรถและเอากระเป๋าเดินทางของเธอไปที่ประตู หญิงชราได้นั่งอยู่บนเก้าอี้รถเข็นแล้ว **“ฉันค้างจ่ายค่ารถเธอเท่าไร”** หญิงชราถามพร้อมๆ กับเอื้อมมือเปิดกระเป๋าสตางค์ของเธอ

“ไม่ต้องจ่ายอะไรเลยครับ” ผมตอบ

“แต่เธอก็ต้องอยู่ต้องกินนะ” หญิงชรากล่าว

“ผมยังมีผู้โดยสารรายอื่นๆ อีกครับ” ผมตอบ

โดยแทบไม่ได้คิดอะไรเลย ผมก้มตัวลงและกอดเธอไว้ในอ้อมแขน หญิงชรากอดผมไว้นาน **“เธอได้มอบเวลาแห่งความสุขเล็กๆ ให้กับคนแก่คนหนึ่ง”** เธอพูด **“ขอบใจมากนะ”**

ผมบีบมือเธอแน่นเป็นการกล่าวลาและเดินกลับออกไป เสียงประตูถูกปิดลง มันเป็นเสียงปิดลงของชีวิต ชีวิตหนึ่ง ผมไม่ได้รับผู้โดยสารอื่นอีกเลยในขณะนั้น ผมขับแท็กซี่ของผมไปอย่างไร้เป้าหมาย หลงล่องลอยอยู่ในความคิดของตัวเอง วันนั้นทั้งวันผมแทบพูดอะไรไม่ถูก

มันจะเกิดอะไรขึ้นถ้าหญิงชราคนนั้นต้องพบกับคนขับรถแท็กซี่ชื่อโมโห หรือคนขับที่คิดแต่จะส่งรถให้ทันกะอะไรจะเกิดขึ้น ถ้าผมปฏิเสธที่จะรับงานนั้น เพราะมันเกือบจะหมดกะของผมเหมือนกัน หรือถ้าผมแค่กดแตรเรียกเพียงครั้งเดียว พอไม่มีใครขานตอบผมก็ขับหนีออกไปทันที

ผมทบทวนเรื่องนี้เข้าไปซ้ำๆ ผมคิดไม่ออกว่าผมเคยได้ทำอะไรที่สำคัญกว่านี้มาบ้างหรือเปล่าในชีวิต

เราถูกทำให้เชื่อว่าชีวิตของเราได้รับอิทธิพลจากเหตุการณ์สำคัญที่ยิ่งใหญ่

แต่บ่อยครั้งเหตุการณ์ยิ่งใหญ่ที่ว่่านั้น มันกลับมาปรากฏต่อหน้าเราอย่างที่เราไม่ทันตั้งตัวและมาปรากฏตัวในรูปแบบที่ถูกห่อไว้อย่างหมดจดงดงามโดยที่คนอื่นๆ อาจไม่คิดว่ามันเป็นเหตุการณ์ที่ยิ่งใหญ่อะไรเลย

ขอบคุณ แบลโดย:โกมาตส จิงเสถียรกรพิชัย
ที่มา <https://www.facebook.com/Amornpich>

คุณ จะเลือกทางไหน

มีเด็กกลุ่มหนึ่งเล่นกันใกล้รางรถไฟ 2 ราง รางหนึ่งอยู่ในระหว่างการใช้งาน ในขณะที่อีกรางหนึ่งไม่ได้ใช้งานแล้ว มีเพียงเด็กคนเดียวเท่านั้นที่เล่นบนรางที่ไม่ได้ใช้งาน ส่วนเด็กที่เหลือนั่งเล่นอยู่บนรางที่ยังใช้งานอยู่

เมื่อรถไฟแล่นมา คุณอยู่ใกล้ๆ ที่สับรางรถไฟ คุณสามารถเปลี่ยนทางรถไฟไปยังรางที่ไม่ได้ใช้งานเพื่อช่วยชีวิตเด็กส่วนใหญ่ แต่นั่นหมายถึงการเสียสละชีวิตของเด็กคนที่เล่นอยู่บนรางที่ไม่ได้ใช้งาน

หรือคุณเลือกจะปล่อยให้รถไฟวิ่งทางเดิม?

คนส่วนมากอาจเลือกที่จะเปลี่ยนทางรถไฟ และยอมสละชีวิตของเด็กคนนั้น ผมคิดว่า คุณก็อาจจะคิดเช่นเดียวกันแน่นอน ตอนแรกผมก็คิดเช่นนี้เพราะการช่วยชีวิตเด็กส่วนมาก ด้วยการเสียสละชีวิตเด็กหนึ่งคนนั้นดูสมเหตุผลทั้งทางศีลธรรมและความรู้สึก

แต่คุณเคยคิดบ้างไหมว่าเด็กที่เลือกเล่นบนรางที่ไม่ได้ใช้งานแล้ว ที่จริงเขาได้ตัดสินใจถูกต้อง ที่จะเล่นในสถานที่ๆ ปลอดภัยแล้วต่างหาก

แต่ทว่า เขากลับต้องเสียสละชีวิตให้กับเพื่อนที่ไม่ใส่ใจ และเลือกที่จะเล่นในที่อันตราย

เด็กคนที่เลือกที่จะไม่เล่นบนรางที่อยู่ในการใช้งานตามเพื่อนๆ ของเขา และคงไม่มีใครเสียหน้าตาให้หากเขาต้องสละชีวิตก็ตาม

เพื่อนที่ส่งต่อเรื่องนี้มาบอกว่า เขาจะไม่พยายามเปลี่ยนเส้นทางรถไฟ เพราะเขาเชื่อว่าเด็กที่เล่นอยู่บนรางที่อยู่ในการใช้งานย่อมรู้ดีว่า รางนั้นยังอยู่ในระหว่างการใช้งาน และพวกเขาควรจะหลบออกมาเมื่อพวกเขาได้ยินเสียงหวูดรถไฟ

ถ้าทางรถไฟถูกเปลี่ยน เด็กหนึ่งคนนั้นต้องตายอย่างแน่นอน เพราะเขาไม่เคยคิดว่ารถไฟจะเปลี่ยนมาใช้เส้นทาง

นั้น นอกจากนั้น รางที่ไม่ได้ถูกใช้งานอาจเป็นเพราะรางนั้นไม่ปลอดภัย ถ้ารถไฟถูกเปลี่ยนเส้นทางมาที่รางนี้ เราอาจทำให้ชีวิตของผู้โดยสารทั้งหมดตกอยู่ในอันตราย

ในขณะที่คุณพยายามช่วยชีวิตเด็กจำนวนหนึ่งโดยการสละชีวิตเด็กหนึ่งคน อาจกลายเป็นการสังเวชชีวิตผู้คนที่นับร้อยก็เป็นได้

เรารู้ว่าชีวิตเต็มไปด้วยการตัดสินใจอันยากลำบาก บางครั้งเราอาจลืมไปว่า การตัดสินใจอันรวดเร็วใช้จะเป็นสิ่งที่ถูกต้องเสมอไป

จำไว้ว่า สิ่งที่ถูกต้องไม่จำเป็นต้องเป็นสิ่งที่นิยมปฏิบัติ และสิ่งที่เป็นที่นิยม ไม่จำเป็นต้องถูกต้องเสมอไป

ทุกๆ คนสามารถทำสิ่งผิดพลาดได้

และนั่นคือเหตุผลที่เขาใส่ยางลบไว้ที่ปลายของ

ดินสอ

ขอบคุณ

<http://thaiforexschool.com/index.php?topic=649.0>

ดอน หญ้า

จงหันหน้า
ไว้
กับปัญหา
และ
อย่า
ท้อถอย

“ก๊อๆๆๆ” เสียงเคาะประตูที่ตั้งผ่านแผ่นไม้มาพร้อมๆ กับเสียงที่ดูเหมือนกับเป็นคำสั่งว่า

“ตื่นนอนได้แล้วจะได้ช่วยกันทำงาน” เด็กน้อยคนหนึ่งตื่นขึ้นมาท่าทางงัวเงีย มือจับผ้าห่มที่อยู่ปลายเตียงมาพับและตอบรับเสียงปลุกนั้น “ตื่นแล้ว ได้ยินแล้ว”

“วันนี้วันหยุดนะ” เด็กน้อยบ่นกับตัวเอง

“เดี๋ยวกินข้าวเสร็จไปถอนหญ้าที่ไร่ละ” พ่อสั่งขณะที่ใช้ตะเกียบคีบเนื้อปลาให้ลูกชาย เด็กน้อยพยักหน้าตอบ

และลงมือทานอาหารมื้อแรกของวัน

หลังจากทานอาหารเสร็จ เด็กน้อยเดินไปหยิบหมวกและเสื้อแขนยาวมาสวมเพื่อกันแดด แล้ววิ่งออกไปหน้าบ้านกระโดดขึ้นซ้อนท้ายจักรยานโบราณสภาพเก่าโทรม บ่งบอกถึงอายุการใช้งานซึ่งมีพ่อเป็นผู้ซื้อ

ในระหว่างทางเด็กน้อยคุยกับพ่อตลอด เขาบ่นคำถามที่อยากรู้ซึ่งบางครั้งดูเหมือนกับว่าผู้เป็นพ่อจะพยายามสอดแทรกให้แง่คิดตลอด โดยที่เด็กน้อยไม่รู้เนื้อรู้ตัว ไม่นานนักก็ถึงไร่ที่เขามีภารกิจที่จะต้องทำ

“ถอนหญ้า” ภารกิจที่ได้รับมอบหมาย

ซึ่งหญ้าเปรียบเสมือน “ศัตรูตัวฉกาจของชาวไร่”

“เดี๋ยวเจ้าถอนแปลงนี้ละ” พ่อสั่งพร้อมกับชี้นิ้วไปที่แปลงผัก

เด็กน้อยรับคำและลงมือถอนหญ้าออกจากแปลงผักที่ละต้น ทีละต้น จนกระทั่งศัตรูตัวฉกาจของชาวไร่หายไปจากแปลงผักจนหมดสิ้น

“ไปพักกินน้ำที่ได้ต้นมะม่วงก่อน ไป” เด็กน้อยรับคำพ่อแล้วเดินไปพัก

“กลับมาเร็วๆ นะ ยังมีอีกแปลงหนึ่ง” เสียงพ่อสั่งตามหลังเด็กน้อย

หลังจากได้พักกินน้ำพ่อได้ส่งจอบให้เด็กน้อยพร้อมกับพูดว่า “เอาไปถากหญ้า” เด็กน้อยรับจอบและตรงไปยังแปลงผักเพื่อทำภารกิจต่อ

ดูเหมือนกับว่าเด็กน้อยจะพึงพอใจกับการใช้จอบถากหญ้ามากกว่าการใช้มือถอน เหตุผลก็คือมันทำให้เขาสามารถทำงานได้รวดเร็ว ซึ่งไม่นานนักเขาก็จัดการกับศัตรูตัวฉกาจของชาวไร่อย่างราบคาบ

หลังจากที่ภารกิจเสร็จสิ้นลงพ่อลูกก็พากันกลับบ้าน ระหว่างทางเด็กน้อยถาม “ทำไมไม่ให้ผมใช้จอบตั้งแต่แรกล่ะ ทั้งๆ ที่ทำงานได้เร็วกว่า”

พ่อไม่ตอบ ได้แต่อมยิ้ม เก็บซ่อนคำตอบไว้เพียงผู้เดียว

ผ่านไป 1 สัปดาห์ พ่อได้พาเด็กน้อยกลับไปไร่อีก สิ่งที่เด็กน้อยเห็นก็คือ แปลงที่ใช้มือถอน บัดนี้ไม่มีหญ้าให้เขาถอนเลยแม้แต่นต้นเดียว แต่แปลงที่ใช้จอบถาก กลับมีต้นหญ้าปกคลุมเหมือนเดิม

“ทำไมมันเป็นอย่างนั้นล่ะ” เด็กน้อยถามด้วยความสงสัย

ทั้งๆ ที่เขาได้จัดการมันหมดไปเมื่อสัปดาห์ที่แล้ว พ่อตอบ

“แปลงที่เจ้าใช้มือถอน เจ้าได้ถอนมันถึงรากถึงโคน ส่วนแปลงที่เจ้าใช้จอบถาก เจ้าเพียงแต่ตัดเอาส่วนปลายของมันออกเท่านั้น มันยังคงมีส่วนที่ฝังลึกอยู่ในดินอีก มันก็เหมือนกับปัญหาต่างๆ ที่เราพบเจอนั้นแหละ ถ้าเราแก้ปัญหาก็ปลายเหตุโดยปล่อยสาเหตุของปัญหาไว้ ไม่นานนักปัญหานั้นก็จะกลับมาสร้างความเดือดร้อนให้เจ้าอีก แต่ถ้าเราแก้ปัญหาคือต้นเหตุ มันอาจจะยากสักนิดแต่มันก็ทำให้ปัญหานั้นหมดไปได้”

เด็กน้อยยิ้มรับด้วยความเข้าใจ

เธอ คือ ดาว ดวงพิเศษ

ยังมีดาวดวงเล็กๆ ดวงหนึ่ง ฝ้าแต่น้อยใจ ที่ตัวเอง
เกิดมาเป็นเพียงดาวเคราะห์ธรรมดาไม่มีแสงสว่างในตัวเอง
“ดาวที่ไม่มีแสงในตัวเองจะเป็นดวงดาวที่สมบูรณ์ได้
อย่างไร” ดวงดาวตัดพ้อต่อโชคชะตา

เมื่อเปรียบเทียบกับความสุกสว่างของดาวฤกษ์ดวง
อื่นๆ มันรู้สึกเป็นทุกข์ และคิดว่านี่คือจุดด้อยของตนเอง

“ฉันต้องการแสงสว่าง ฉันอยากให้ตัวเองมีแสง
เหมือนดาวฤกษ์” ดวงดาวรำพึงในความเงียบ

“ถ้าอยากมีแสงสว่างในตัวเอง เธอต้องออก
ค้นหาแสงสว่าง” มีเสียงจากหิ่งห้อยตัวเล็กๆ ตัวหนึ่ง “หรือ
กระท่อปึกให้เกิดแสงเหมือนฉัน แม้จะเป็นแสงที่ไม่
สมบูรณ์นัก แต่ฉันก็พอใจที่ได้รู้ว่าแสงของฉัน ช่วยให้
เด็กๆ หลายคนฝันดี”

หิ่งห้อยแนะนำ พร้อมกับกระท่อปึกส่องแสงวิบวับ
แล้วบินจากไป

ดาวดวงน้อยไม่เข้าใจหิ่งห้อย และคิดว่านี่ไม่ใช่แสง
สว่างอย่างที่มันอยากได้ จึงออกค้นหาต่อไป

จากคำคืน กระทั่งรุ่งเช้า ในแสงตะวันอันเจิดจ้า
ดวงดาวพบหมู่เมฆอารมณ์ดี “ถ้าไม่มีแสงสว่างในตัวเอง
แล้วฉันจะเป็นดวงดาวที่ดีได้อย่างไรล่ะ” ดวงดาวบอกกับ
หมู่เมฆอย่างเศร้าสร้อย

“

แสงสว่างที่แท้จริง แม้มองไม่เห็น ก็
สามารถเปล่งประกาย ด้วยคุณค่า
ภายในตัวเรา

”

“มานีลี แล้วเธอจะเห็นว่าแม้ไม่มีแสงในตัวเอง เรา
ก็ยังสามารถทำอะไรได้อีกมาก” เมฆอุตุดวงดาวให้ลอยตาม

“บางวันที่แสงแดดจัดจ้า เราจะทอดเงาเมฆคล้าย
ร้อนให้ผู้คน” เมฆอีกก้อนหนึ่งยิ้มหวานให้ดวงดาว “และถ้า
เป็นฤดูเพาะปลูก เราจะกลายเป็นเมื่อดฝน นับแสน นับล้าน
ให้เมล็ดพืชบนผืนดินได้งอกงาม”

“หรือให้ความชุ่มชื้น ในวันที่อบอ้าวอย่างนี้” เมฆ
อีกก้อนกล่าว จากนั้นหมู่เมฆก็พากันหัวเราะ “แล้ว
ไปรยปรายสายฝนอย่างมีความสุข แม้ว่าจะไม่มีแสงสว่างใน
ตัวเองก็ตาม”

ทันใดนั้น ท่ามกลางแสงแดดที่ส่องผ่านม่านฝน
สายรุ้งก็โค้งลงมาโอบดวงดาว “นอกจากไม่มีแสงสว่างแล้ว
ฉันยังไม่มีตัวตนให้จับต้องได้ แต่ฉันตั้งใจ ที่ได้ช่วยปลูกความ
หวังให้ผู้คน ได้เป็นสะพานกำลังใจให้คนข้ามจากจินตนาการ
สู่ความจริง”

“แต่ทำไมเมื่อสายรุ้งจากลา ผู้คนยังคงจดจำรุ้งโค้ง
ที่ขอบฟ้าได้” ดาวฉงน

“เมื่อเราได้ให้สิ่งดีงาม คุณค่าของการให้จะทำให้คน
จดจำ เชื่อเถอะว่า เมื่อเราให้ เราก็จะได้สิ่งนั้น สิ่งภายนอก
ไม่สำคัญเท่าสิ่งที่อยู่ ‘ภายใน’” อีกครั้งหนึ่งที่ดาวน้อยนึ่ง
เงียบ

ในขณะที่คำคืนเวียนมาเยือนอีกครั้ง ไม่มีแสงจันทร์
ไม่มีแสงสว่างภายนอก ใต้เวียงฟ้าดาวดวงไหนก็ดูไม่แตกต่าง
กันเลย ดาวฤกษ์ ดาวเคราะห์ ดาวตก หรือกระทั่งอุกกาบาต
แสงสว่างที่แท้จริง แม้มองไม่เห็น ก็สามารถเปล่ง
ประกาย ด้วยคุณค่า “ภายใน” ตัวเรา

หากว่า เราอยากมีแสงสว่างในตัวเองเหมือนหิ่งห้อย
เป็นผู้ให้เหมือนเมฆฝน ทอความหวังให้เกิดขึ้นในใจผู้คนแม้
ไร้ตัวตนเช่นสายรุ้ง แม้จะอยากเป็นมากเท่าใด ในท้ายที่สุด
แล้ว เราก็จะพบว่า การสร้างคุณค่าให้เกิดขึ้นภายใน แล้ว
แบ่งปันให้ผู้อื่นในแบบที่เราเป็นตัวเองนี้แหละที่มีค่าที่แท้จริง
ดาวฤกษ์อาจสุกใส แต่จะไร้ความหมาย ถ้ามิได้แบ่งปันความ
สว่างให้ใครเลยสักคน

ขอบคุณ

Thaireaderclub.com (ผู้แต่ง : นฤปศ)

ก็แค่ ความ ไม่สะดวก เล็กๆ

ลอร์ด เนลสัน แม่ทัพเรือผู้ยิ่งใหญ่เป็นคนเมาคลีน โสราทีโอ เนลสัน เป็นเด็กร่างผอมเล็ก ป่วยเป็นประจำ เมื่ออายุสิบสองขวบ พ่อจึงส่งไปเป็นลูกเรือ เนลสันใช้เวลาหลายปีได้แต่งงานเป็นกัปตันเรือ

เมื่อโนเบิลียน โบนาปาร์ต ยাত্রาทัพไปทั่วยุโรป เนลสันก็เข้าสู่สงคราม ผู้รบจนได้รับบาดเจ็บ ตาข้างขวาบอด และในสงครามครั้งถัดมา เขาก็เสียแขนขวา หากเป็นกัปตันคนอื่น ก็คงเลิกประจำการไปแล้ว แต่เนลสันไม่ยอมเลิก เขาคิดว่ามันเป็นเพียง **“ความไม่สะดวกเล็กๆ”** เท่านั้น

สงครามครั้งหนึ่งเขาได้ประจันหน้ากับทัพนโปเลียนที่อียิปต์ และเอาชนะศัตรูได้อย่างงดงาม และแม้ว่าเขาจะได้รับบาดเจ็บที่ศีรษะ สมองถูกกระทบกระเทือน แต่เขายังคงไม่ยอมเลิก

ในสงครามใหญ่ครั้งหนึ่ง ผู้บัญชาการของเนลสันส่งสัญญาณให้เขาถอยหนีเข้าศึก เนลสันหิบบกห้องส่องทางไกล ขึ้นมองด้วยตาข้างขวา และบอกว่า **“ไม่เห็นมีสัญญาณอะไรเลยนี่หว่า”** เมื่อยืนหยัดสู้ ทักษะเรือของเขาก็ชนะเข้าศึก

ในสงครามครั้งสุดท้ายของเขา เนลสันต่อกรกับทัพเรืออันเกรียงไกรของฝรั่งเศส-สเปน เนลสันถูกนักรบปืนคัตรูยิงบาดเจ็บสาหัส นอนรอความความตายอยู่หลายชั่วโมง แต่เขาก็ไม่ยอมตายจนกว่าจะได้ยินว่าทัพเรือของตนชนะ

ปัญหาในโลกนี้แบ่งออกเป็นสองอย่าง อย่างหนึ่งคือปัญหาจริง อย่างหนึ่งคือปัญหาที่คิดขึ้นเอง หากพิจารณาดูปัญหาของเราให้ดี อาจพบว่าบางปัญหาเป็นเพียงจินตนาการเชิงลบเท่านั้น เช่น **“ตายแม่เลย ถ้าเราขายงานนี้ไม่ผ่าน”** หรือ **“หน้าตาอย่างเรา ใครเขาจะเหลียวแล”** ที่ตลกก็คือ แม้แต่ปัญหาจริงก็ยังมีแบ่งออกเป็นระดับต่างๆ

ใบหน้ามีสิ่วสำหรับคนหนึ่งอาจเป็นเรื่องใหญ่โตถึงขนาดจะฆ่าตัวตาย แต่สำหรับอีกคนอาจเป็นเพียงเรื่องที่ไม่เป็นเรื่อง การตกงานสำหรับคนๆ หนึ่งคือความล้มเหลวที่เลวร้าย แต่สำหรับอีกคนหนึ่งอาจเป็นประตูที่จะนำไปสู่ชีวิตใหม่

เมื่อพิจารณาปัญหาที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน จะพบว่า ส่วนหนึ่งเป็นปัญหาที่เราจินตนาการขึ้นเอง และทำให้มันหนักหนากว่าตัวปัญหาจริงๆ อีกส่วนหนึ่งเป็นปัญหาจริงๆ ที่อาจใหญ่ไม่ถึงหนึ่งในสิบของจินตนาการที่เราคิดไปเอง

ดังนั้นทัศนคติที่เรามีต่อปัญหาจึงสำคัญมากกว่าตัวปัญหาจริงๆ พุดง่าย ๆ คือ ถ้าคุณคิดว่ามันเป็นปัญหา มันก็จะเป็นปัญหา ถ้าคิดว่ามันเป็นปัญหาใหญ่ มันก็จะเป็นปัญหาใหญ่ และถ้าคิดว่ามันเป็นเรื่องเล็กๆ ปัญหานั้นก็จะรบกวนเราได้แค่ **“ความไม่สะดวกเล็กๆ”** เท่านั้นเอง

ขอบคุณ
Thaireaderclub.com
ภาพ: <https://maupes.files.wordpress.com/2012/04/master-and-commander>

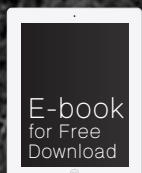
มองเหมือนกัน แต่คิด ไม่เหมือนกัน

HOPE MAGAZINE THAILAND

ค้นหาเพื่อความแตกต่าง

ทุกเสาร์

www.tltpress.com

FB / Hope-magazineThailand

